

Tortyrcentral under turisternas fötter

I Marrakech i Marocko finns ett stort, berömt torg, Djemaa el Fna. Hit kommer mängder av turister för att handla i basarerna, äta och titta på alla ormtjusare, akrobater och andra turistattraktioner.
– Man kunde höra ljuden från människorna som promenerade ovanför våra huvuden och känna doften av mat, berättar Rabab Amidane.

I MAJ GREPS OCH MISSHANDLADES RABAB, 22-åriga väst-saharisk studentska, av marockansk polis. I juli var hon på ett snabbbesök i Göteborg och berättade om övergreppen.

Vid ena änden av Djemaa el Fna ligger en polisstation. Men under själva torget ligger hemliga celler och avdelningar, där marockaner och väst-saharier regelbundet misshandlas och torteras.

– Cirka 30 väst-sahariska manliga studenter satt bakbundna med bindlar för ögonen längs väggarna i ett rum. Där satt också vi kvinnor. Ibland fördes någon av oss ut ur rummet och vi kunde höra skriken, när han eller hon torterades, säger Rabab.

Hon studerar engelska vid universitetet i Marrakech sedan hösten 2006. I det ockuperade Västsahara finns ingen högre utbildning. Alla marockanska och väst-sahariska ungdomar, som vill och får studera vidare, är hänvisade till universitet i Marocko.

– I Marocko kan jag inte bära min väst-sahariska klädsel, mel-hafa, berättar Rabab. Väst-saharier trakasseras och betraktas som mindre vetande, smutsiga och ovärdiga. Därför har jag jeans och tröja och försöker se ut som en ung marockansk studentska.

DEN 7 MAJ GREPS CIRKA 50 VÄSTSAHARISKA studenter vid universitetet i Agadir. De hade demonstrerat för ett fritt Västsahara, men misshandlades av marockansk polis och fördes till polisstationen. Ett dygn därefter släpptes de, men fem studenter dömdes senare till fängelse. I sympati med de 50 studenterna demonstrerade cirka 30 väst-sahariska studenter vid universitetet i Marrakech två dagar senare.

– Vi ropade slagord och hade banderoller där vi krävde att Västsahara ska bli självständigt. Ganska snart anlände marockansk polis och omringade universitetsområdet, så att vi inte kunde ta oss därifrån. Sedan väntade de tills mörkret föll. Då gick de in med tårgas och grep oss.

För att ta reda på vem som var väst-saharier tvingade de studenterna att säga sina namn. Med hjälp av accenten kunde polisen avgöra vem som var väst-saharier. Det betyder att flera som greps inte alls hade varit med vid demonstrationen.

– Jag blev slagen överallt med batong på det brutalaste sätt.

Foto: Lena Thunberg

Min väninna Sultana Khaya misshandlades till den grad att hon förlorade synen på ett öga. En annan kamrat bröt de benet på. En tredje blev knivskuren. Vi blödde överallt och situationen var förtvivlad. Då körde plötsligt en ambulans fram. Lättade fördes Sulthana och jag in i bilen. Men vi bedrog oss. Det var en civilklädd polis som satt vid oss i bilen. Misshandeln fortsatte i ambulansen. Sulthana vädjade om nåd på grund av sitt skadade öga. Då tog polismannen sin batong och klippte till henne i det andra ögat.

— **NÄR VI KOM FRAM TILL SJUKHUSET** uppmanades vi att sträcka på oss och gå med rak rygg förbi alla andra patienter och besökare. En läkare gjorde en mycket snabb undersökning och konstaterade att inget var brutet på oss. Sulthana fick ett slarvigt bandage över sitt öga. Vi träffade ingen annan sjukvårdspersonal och fick ingen smärtstillande medicin eller annan behandling. Därefter fördes vi ut till en polisbil och fraktades till polisstationen vid Djemaa el Fna och den hemliga avdelningen under torget.

– Misshandel, sexuellt våld och förolämpningar fortsatte i biltransporten och på polisstationen. Vi kallades smutsiga och dumma. Sulthana hade fruktansvärda smärtor. Jag tryckte hennes huvud mellan mina händer för att försöka lindra smärtan. Till slut fördes hon bort för att transporteras till ett sjukhus.

– På morgonen släpptes vi från fängelset. En väninna och jag släpades oss ut på torget. Då stack en polis till oss pengar för att vi skulle kunna ta en taxi. Men det var inte av sympati, insåg vi senare, utan för att vi helt enkelt väckte för mycket uppmärksamhet, där vi blödande och med sönderrivna kläder linkade fram.

Livet för västahariska ungdomar är svårt.

Den marockanska regimen har på olika sätt försökt att kväsa det motstånd som hela tiden funnits mot ockupationen. På 80-talet skickade man iväg tusentals ungdomar till skolor i Marocko för att marockanisera dem, men det misslyckades. På 90-talet betalade man ungdomar lön utan att ge dem arbete; ett nytt sätt att passivisera dem. Numera berövas många skolgång genom att de relegeras.

Sulthana är nu blind på ena ögat och har nedsatt syn på det andra.

— **I TVÅ DAGAR LETADE VI SEDAN** efter Sulthana. Till slut hittade vi henne på ett miserabelt litet sjukhus. Hon var i stort behov av specialisthjälp, men det fick hon inte där.

Hon hade tvingats skriva under olika dokument och när hon inte längre orkade skriva, tog poliserna helt sonika hennes tumme och tryckte den mot dokumenten.

Sulthana är nu blind på det ena ögat och ser dåligt på det andra. Hon dömdes i maj till åtta månaders fängelse. Sex andra studenter från universitetet i Marrakech dömdes till ett års fängelse. Det visade sig att i ett av de dokument som Sulthana tvingats skriva under, stod det att västahariska studenter hade orsakat hennes skador.

LENA THUNBERG

Att inte anställa västaharier är en annan metod. Arbetslösheten är skyhögt. Frustrerade västahariska ungdomar ser ingen annan möjlighet än att illegalt försöka lämna landet – med den marockanska polisens goda minne. I livsfarliga båtar har många tagit sig över till Kanarieöarna för att söka asyl. Flera av dem som har haft turen att inte drunkna på vägen har i stället skickats tillbaka – till Marocko, där de fängslats direkt.